

41 anys que en tenies 41

Un relat de: [Tycho](#)

Avui fa 41 anys, que amb 41 anys et feien la tercera cesària, i descobries, que aquest cop, era una nena i no pas un nen el que tenies a la panxa. Avui, amb 41 anys, em sento més a prop de tot el que devies sentir, de com de difícil devia ser, a la teva edat, tornar a passar nits sense dormir. Eren uns altres temps, tenies la teva família, la teva mare i la teva germana que t'ajudaven, els teus fills grans, un amb ganes de fer-ho més fàcil i l'altre no. Tenies una feina, una casa, i una vida que mirava endavant.

Avui, en canvi, estàs assentada en una butaca, sense poder-te moure, depenent totalment dels altres, sense poder gairebé ni parlar, ni menjar allò que tant t'agradava. Però, el pitjor de tot, sense poder fer d'àvia. Sense poder seure't amb mi al parc, mentre veiem l'Aniol com puja als gronxadors, i tu em puguis donar algun consell, i jo et diria, au va mama, que els temps han canviat. Sense poder cuinar els dinars de diumenge, i fer un segon plat pels nens que segons què no els hi agrada. I nosaltres et diríem que no ho facis, que han de menjar de tot, i tu somriuries i els miraries amb aquella cara de tendresa, i els hi diries, va, què vols que et faci.

Ja no podem discutir sobre què és el millor per ells, ni què hauria de fer amb la meva vida, la meva feina, etc. Ja no podré tenir mai més la sensació que quant tot és fosc, els pares m'ajudaran. Ara, sou vosaltres els que necessiteu ajuda, però no necessites només les visites de diumenge, ni el menjar calent acabat de fer, ni els nets que vinguin a veure't. Necessites coses que jo no et puc donar; una atenció constant, que algú estigui amb tu a la nit quan el cos s'et retorça i s'endureix, i fa mal, i jo no hi puc ser. Tinc dos nens petits que també em necessiten. I tu necessites algú que et canviï el panyal i et posi crema perquè no agafis irritació ni et surtin llagues. Necessites que algú controlï el pare, amb el seu cap que li marxa, i les mil preguntes que et fa i que no saps com contestar. Necessites massatges, i medicació, i la idea de que no patiràs molt més abans de deixar-nos. I jo no et puc prometre res, ni hi sóc quan em necessites. Ni he pogut parar aquesta malaltia.

Quan tens algú malalt, fas tot el que pots perquè aquella persona es curi. Però quan passen els anys i cada cop està pitjor, quan tu sol no hi pots fer res, la sensació de pèrdua, de frustració, de tristesa, és tan gran, que ho abarca tot. Els moments de felicitat han deixat de ser complerts, fa temps que a casa no riem amb ganes, que tot pesa.

És curiós com el cor es fa petit. Sempre havia pensat que estimar era infinit i es podia estimar a molta gent, però no és veritat. L'amor que un té, depenent de com el dona, també és finit. I quan hi ha persones que abarquen tant, els fills, els pares, el marit, la resta perden... i cada cop és més difícil acostar gent al cor. Des que va començar la teva malaltia, el meu cor només és pels meus pares i els meus fills i el meu marit... i els altres, n'ensumen bocins, i el veuen desaparèixer.

41 anys que en tenies 41, hem tancat el cercle, he arribat a l'edat on ens vam conèixer. La resta, se suposa que l'he de recordar... i en canvi, em queden tantes preguntes d'aquests 41 anys. Preguntes que ningú em podrà contestar, i que quedaran amb una visió personal i subjectiva, de les que no tindrè resposta, més que potser la meva pròpia. Records que s'esborraran, que es te'ls enduràs. Però almenys ens hem tingut durant 41 anys, l'una a l'altre. Potser no sempre ens ho ha semblat, però jo sempre t'he volgut ajudar, també he volgut fer la meva vida, com no podia ser d'una altra manera, potser la necessitat de la infantesa va desaparèixer quan encara no estaves preparada per deixar-me anar, però de necessitat de mare sempre n'hi ha. T'estimo de la única manera que sé estimar, tot i que no sempre ho sé demostrar, i potser tu ets la única que sempre ha entès, que no en sé més. I aquí se m'acaben les paraules... tant de bo, ho pugui dir tot abans no sigui massa tard.

Sempre teva, la teva filla, la tercera, la nena, la que et fa patir no pas més que els altres, JO.